

nemmad läksid. Teistegi meel — Ullemast, allamast sadik — olli porrotud, ja Preilin langes omma kihlamisse ehtes sowa peale nutma. Herra isse käis, tössine keik, mõda tubba.

Kubjas viis neid alla perre tappa tagasí, kus laud roadega faetud olli; agga felle süddä kannatas wotta. Gest siks soivo-riüst ja kaks wankrit, nende kirstud pedle rõötma, seisid jo ukse ees.

Tio süddä tahtis katkeda, sedda nähhes. Keik, mis mul on, jágo meie Kirrifo-waes-tele! nuttis ta, ja teised nutsid ka; ei ma wotta muud ommaast kirstuist kui sedda rättikut, mis minno Preilin omma minnewal sündimisse páival ni armfaste mulle andis, fest ma hoidsin sedda omma feige-kallimaks pulma illuks — Nüüd katko se mo silmat, fui mind pusarki vannakse, ütles ta.

Seddanisi hakkas se kihlamisse rõõm. Ja ommeti kutsus Herra, senni kui nisugune luggu al olli, omma tütre temma peig-

mehhega ennese ette, et ta neid piddi kihlama. Agga Preilin pallus: Ei müte, aulik Issa! tånnna mitte! fest tånnane pááro ka-utab õnne. — Sedda se ka-utab! huidis ka Praua: kas nisuggused rõõmud subbasite meile? Ehk, kui neil ka súúd on; kui mitmele ollete andeks annud! — Feige-parrema rahuva súúd tö stata ni sureks. Keik liitsid tånnini teie digust — nüüd fantakse meie nimmed moisast moisa ja waldast walda. Ei ma tånnagi te liga, kostis Herra, súallust ma ollen ikka karris-tand, ja sesammagi karristaminne pühhitseb mind, tütarit kihlada.

Kui Praua need sannad kulis, langes ta Preilni körwa, Partes sedda kurja, mis nad ehk ommetigi teinud. Agga Herra küssis agga naerdes: kus mängimehhed on? ehk nemmad kohhendawad rõõmo. Ja se nago pilkas: Iggia Wodras káskis omma hobbo sed ette aiada ja sullased ollid kermed tullema. Herra seisis ja käis ikka mõttes, ei nähhes egga kuusdes, mis sün-